

ΕΚΤΑΚΤΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΥΠΟΜΝΗ- **ΜΑ**

Τεύχος 18

Αθήνα, 18 Νοεμβρίου 2004

**Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΓΔΜ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ
ΗΠΑ ΚΑΙ Η ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΩΣ**

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΙΑΑ
Καθηγητής Ιωάννης Θ. Μάζης

Συντάκτες:

Καθηγητής Ιωάννης Θ. Μάζης
Δρ. Ηλίας Ηλιόπουλος, Συντονιστής Τομέως ΙΙ, Ερευνητής Ι.Α.Α.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΓΔΜ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ Η ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕ- ΩΣ

Α. Ανάλυση, ερμηνεία και συνέπειες της αμερικανικής διπλωματικής ενεργείας.

Η πρόσφατη ενέργεια της Αμερικανικής Κυβερνήσεως να προβεί, την επομένη μόλις της διεξαγωγής των Προεδρικών Εκλογών των ΗΠΑ, στην διεθνολογική αναγνώριση του Κράτους των Σκοπίων υπό την ονομασία «*Δημοκρατία της Μακεδονίας*» απετέλεσε κίνηση **μονομερή, αιφνιδιαστική και απαξιωτική των Ελληνικών θέσεων και ευαισθησιών**, τις οποίες, από μακρού χρόνου και σαφώς **εγνώριζε** η Αμερικανική Κυβέρνηση. Τόσον ως προς το **περιεχόμενο** όσον και - κυρίως - ως προς τον **τρόπο** της εκδηλώσεώς της, η ενέργεια των ΗΠΑ υπήρξε κίνηση **αμφιλεγόμενη**, προς χώρα - **παραδοσιακή σύμμαχο** των ΗΠΑ - και ως τοιαύτη ερμηνεύθηκε και από την Πολιτειακή και Πολιτική Ηγεσία της Ελλάδος, ως συνάγεται εκ των σχετικών δηλώσεων του κ. Προέδρου της Δημοκρατίας, του κ. Πρωθυπουργού, του κ. Υπουργού των Εξωτερικών και των λοιπών παραγόντων του δημοσίου βίου, αλλά και από το σύνολο της Κοινής Γνώμης και του Λαού.

Για την ερμηνεία και τις συνέπειες της πρόσφατης αμερικανικής ενεργείας αλλά και για τον ενδεδειγμένο τρόπο αντιμετώπισεως των τελευταίων, εκ μέρους μας, οφείλουν, *κατ' αρχήν*, να ληφθούν υπ' όψιν τα εξής:

1. **Η σοβαρή ποιοτική μεταβολή του διεθνούς συστήματος**, η οποία επήλθε μετά την κατάρρευση του αντιπάλου δέους (ΕΣΣΔ) και την εξάλειψη του προηγούμενου διπολικού διεθνούς συστήματος - και, κατά συνέπειαν, η παρατηρηθείσα **αλλαγή διεθνοπολιτικής συμπεριφοράς**, εκ μέρους της εναπομεινάσης Παγκοσμίου Δυνάμεως / Υπερδυνάμεως, η οποία δρα πλέον **όχι** ως Δύναμη **υπερασπίσεως** του **Διεθνοδικαιϊκού Καθεστώτος** (*status quo power*) αλλά ως **Αναθεωρητική Δύναμη** (*revisionist power*).

Βασικοί άξονες της διεθνοπολιτικής στάσεως της Παγκοσμίου Δυνάμεως στο μεταδιπολικό περιβάλλον είναι:

- α) Η **οργάνωση**, με πρωτοβουλία της Παγκοσμίου Δυνάμεως (την οποία εξέχοντες αναλυτές της αποκαλούν ευθέως «*Third American Empire*»), ενός **πυραμιδοειδούς ιεραρχημένου διεθνούς συστήματος** για τον «*Αμερικανικό 21^ο Αιώνα*», κατά το πρότυπο δύο προηγηθεισών ιστορικά

οικουμενικών αυτοκρατοριών, του κλασσικού *Imperium Romanum* και του μεσαιωνικού (Δυτικο-Ρωμαϊκού / Φραγκονοτευτονικού) *Reich*.

- β) Η (συνεπακόλουθη) **οικοδόμηση** αυτού του **πυραμιδοειδούς** διεθνούς συστήματος **όχι επί τη βάσει** (διακηρυκτικώς έστω) του **Διεθνούς Δικαίου** αλλά των αρχών της «*fidelité*» και της «*vassalité*», κατά το μεσαιωνικό πρότυπο οικουμενικής πολιτικής οργανώσεως.
- γ) Η **ανάδειξη** (επομένως) ορισμένων **κρατών - βασικών γεωστρατηγικών δρώντων και προνομιακών συμμάχων** (*pivotal states*), που λειτουργούν όπως οι ισχυροί φεουδάρχες του μεσαιωνικού διακρατικού συστήματος:
- **ελέγχουν** πολιτικοστρατηγικώς ένα ευρύτερο γεωπολιτικό σύμπλοκο
  - **επιβάλλουν** στους πολυάριθμους **ασθενέστερους** τοπικούς φεουδάρχες το καθεστώς της υποτελείας (*vassalité*) για λογαριασμό του **Ηγεμόνα**
  - τελούν εν επιγνώσει πάντοτε του γεγονότος ότι **και οι ίδιοι** δεν είναι, εν τέλει, ανεξάρτητοι αλλά **επίσης** «*vassales*» του **Ηγεμόνα**, με τον οποίο συνδέονται δια των δεσμών της πίστεως / αφοσίωσεως (*fidelité*).

Τα ανωτέρω - τα οποία εγκαίρως (από των μέσων της δεκαετίας του '90), σαφώς, ευθαρσώς και με εκπλήσσοσα ειλικρίνεια είχε καταθέσει δημοσίως ο πρώην **Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας** των ΗΠΑ **Zbigniew Brzezinski** (οπότε, εάν **δεν** ελήφθησαν σοβαρώς υπ' όψιν από τους ημετέρους πολιτικούς αναλυτές αλλά και τους ακαδημαϊκούς και διαμορφωτές πολιτικής, που φαντασιώνονταν την ανάδυση μιας «διεθνούς κοινωνίας», τότε προδήλως η ευθύνη βαρύνει τους τελευταίους και τους καταναλωτές των «προϊόντων» τους και όχι τους Αμερικανούς ιθύνοντες και αναλυτές) - συνεπάγονται:

- **την άσκηση μιας «επιθετικής εξωτερικής πολιτικής»,** όπως αρμόζει στις κοσμοθεάσεις μιας Ηγεμονικής Δύναμης παγκοσμίου βεληνεκούς (και όπως επαναβεβαίωσε *urbi et orbi* ο επανεκλεγείς Πρόεδρος **G. W. Bush**)
- **την υποβάθμιση του ρόλου του ΟΗΕ**
- **την αντικατάσταση του τελευταίου από ένα, γεωπολιτικώς, γεωστρατηγικώς και λειτουργικώς επεκταθέν ΝΑΤΟ**

- την γεωστρατηγική, διεθνοπολιτική, αμυντικοπολιτική και οικονομική ενίσχυση των εταιρικών Περιφερειακών Δυνάμεων / *pivotal states*.
2. Στα πλαίσια αυτά οφείλει να θεωρηθεί, αναλυθεί, ερμηνευθεί και αντιμετωπισθεί, εκ μέρους των ημετέρων ιθυνόντων, η κίνηση της Αμερικανικής Κυβερνήσεως. Διότι το **μείζον πρόβλημα** που ανέδειξε η ενέργεια αυτή εκφεύγει κατά πολύ των ορίων του «Σκοπιανού» - **το κρίσιμο ζήτημα, πλέον, είναι η στάση της Παγκοσμίου Δυνάμεως έναντι της Ελλάδος**, εταίρου των ΗΠΑ εντός της Βορειο-Ατλαντικής Συμμαχίας και συμμάχου σε αμοτέρους τους Παγκοσμίους Πολέμους και στον Ψυχρό Πόλεμο.

Εν προκειμένω, είναι αυστηρή υποχρέωση του εντίμου αναλυτού να προβεί σε ορισμένες κρίσιμες διαπιστώσεις, **οσονδήποτε δυσάρεστες και αν είναι αυτές** - πρώτη και σπουδαιότερη εξ αυτών η παρατήρηση ότι **η μονομερής, αιφνιδια και «αμφιλεγόμενη»** ενέργεια των ΗΠΑ πιστοποιεί την **«σχετική υποβάθμιση του ρόλου της Ελλάδος»** στο μεταψυχροπολεμικό διεθνές περιβάλλον¹.

Από την οπτική γωνία των εμπνευστών και αυτουργών της αμερικανικής ενεργείας διατυπύεται ο ισχυρισμός, βεβαίως, ότι αυτή **δεν εστρέφεται** (διακηρυκτικώς τουλάχιστον) **εναντίον της Ελλάδος**, **αλλ' αποσκοπούσε στην σταθεροποίηση της λιαν ρευστής καταστάσεως της ΠΓΔΜ**, εν όψει και του γνωστού **δημοψηφίσματος** - εξ ου και το **κατεπείγον** της αμερικανικής ενεργείας.

Επ'αυτού οφείλουν να επισημανθούν τα εξής:

α) Θα ήταν, αναμφιβόλως, ιδιαίτερος θετική για την Ελλάδα ενδεχόμενη αλλαγή της πολιτικής των ΗΠΑ στην ΝΑ. Ευρώπη, η οποία θα συνίστατο

- στην **ανάσχεση του αλβανικού αναθεωρητισμού και αλυτρωτισμού** - τον οποίο σταθερά **τροφοδότησε**, παντοιοτρόπως (και στρατιωτικώς/ λογιστικώς) **ενίσχυσε**, πολιτικοϊδεολογικώς **νομιμοποίησε** και **δραματικώς ώξυνε**, κατά την δεκαετία του '90, η **Κυβέρνηση Κλίντον**, με **δεινές επιπτώσεις** για την ασφάλεια και σταθερότητα της Βαλκανικής, αλλά και της Ευρώπης συνολικώς, **μέρος** μόνον των οποίων έχουν εκδηλωθεί μέχρι τούδε (**«Narco-State»** του UCK στο Κοσσυφοπέδιο και κόμβος **«Narco-Terrorism»** και **«Trafficking»** στο **μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης**, υποδοχή/ενσωμάτωση

¹ Σχετικά βλ. απόψεις Καθηγητών Ν. Σταύρου (Παν/μιο Χάουαρντ, ΗΠΑ και Ι.Θ. Μάζη (Πανεπιστήμια: Ιόνιο-Κέρκυρα και Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο-Πάτρα).

διεσπαρμένων πυρήνων Διεθνούς Ισλαμιστικής Τρομοκρατίας κ.λ.π.)

- στην **ανάσχεση της βαλκανικής δυναμικής του ισλαμιστικού ριζοσπαστικού επαναστατικού αξονος**, για την οποία δυναμική επίσης ισχύουν καθ'ολοκληρίαν τα ήδη προαναφερθέντα περί υποστηρίξεως, εκ μέρους της Κυβερνήσεως Κλίντον
- στην **συνεπακόλουθη σταθεροποίηση της ΠΓΔΜ ως γεωπολιτικού αναχώματος** έναντι του Αλβανικού Αλυτρωτισμού και Αναθεωρητισμού
- στον **συμφυή προσεταιρισμό του σερβικού στοιχείου**, την **αναβάθμιση του ρόλου της Σερβίας** και την **ενσωμάτωσή της στις Διεθνείς και Ευρω-Ατλαντικές Δομές Ασφαλείας**.

β) Δεν παραβλέπουμε τα θεωρητικά και εμπειρικοϊστορικά επιχειρήματα που συνηγορούν υπέρ μιας τέτοιας προσδοκίας - **αντιθέτως**:

- Έχουμε επαρκώς καταδείξει, σε προηγούμενο υπόμνημα, ότι το **Δημοκρατικό Κόμμα** των ΗΠΑ και οι Κυβερνήσεις του υπήρξαν, **κατ' εξοχήν**, ο θιασώτης και φορέας του **διεθνούς στρατιωτικού παρεμβατισμού** της υπερατλαντικής δυνάμεως, και στο **παγκόσμιο στερέωμα**, κατά τον 20ό αι., και στην **Βαλκανική** ειδικότερα, κατά την **ταραχώδη δεκαετία του '90**.
- Ομοίως, έχουμε καταγράψει το **αδιαμφισβήτητο** - **καίτοι άγνωστο εν Ελλάδα** - γεγονός ότι **η πλέον αυστηρή, συνεπής και συγκροτημένη κριτική κατά του έντονου στρατιωτικού παρεμβατισμού της οκταετίας Κλίντον** (και της άκρως επικίνδυνης για την Διεθνή Ασφάλεια τακτικής των αμφιβόλου διεθνοκαϊκής συμβατότητας στρατιωτικών επεμβάσεων σε τρίτες χώρες με πρόσχημα την διάσωση «καταπιεζομένων μειονοτήτων») προήλθε, καθ' όλην την δεκαετία του '90, από την πλευρά των **συντηρητικών** Ινστιτούτων και **think tanks** και των λεγομένων *conservative realists* αναλυτών (Ινστιτούτα *Cato, Hoover, Brookings, Ludwig von Mises* κ.ο.κ.).
- Γνωρίζουμε, **εξ άλλου**, ότι αυτά ακριβώς τα περιστατικά ώθησαν την **Σερβική Ομογένεια στις ΗΠΑ** να οργανωθεί σε **λόμπυ** επιρροής και να στηρίξει, για πρώτη φορά σε αυτήν την έκταση, μεθοδικότητα και μαζικότητα, υποψήφιο Πρόεδρο - και συγκεκριμένα τον **G. W. Bush** (για την επανεκλογή του οποίου θεωρείται ότι διεδραμάτισαν **καίριο ρόλο** οι ψήφοι της Σερβικής Διασποράς, ιδίως στην Πολιτεία του Οχάϊο).

γ) Ωστόσο, το εάν πράγματι οι ιθύνοντες των ΗΠΑ έχουν αναθεωρήσει άποψη και προτίθενται να μεταβάλουν την βαλκανική πολιτική τους, επιλέγοντες εφεξής μία πολιτική ανασχέσεως του αλβανικού αναθεωρητισμού (και του Ισλαμιστικού Επαναστατικού Άξονος υπό το πολιτικό προσωπείο του «εκδημοκρατισθέντος» UCK), μένει να δειχθεί στην πράξη. Διότι:

- Είναι μεν ευχής έργον να επικρατήσει η σωφροσύνη μεταξύ των ιθύνοντων της Αμερικανικής Πολιτικής και, κατ' ακολουθίαν, να προχωρήσει η Κυβέρνηση Μπους, ενισχυμένη ιδίως μετά την θριαμβευτική επανεκλογή της, στην, από ορισμένους αναλυτές προεξοφλούμενη, «εγκατάλειψη» του αλβανικού αλυτρωτισμού και του ισλαμιστικού επαναστατικού και ανατρεπτικού ριζοσπαστισμού στην Βαλκανική, όπου οι προκάτοχές της Κυβερνήσεως τροφοδότησαν. Πλην όμως, η πολιτική δεν είναι υπόθεση ευχολογίων και θεωρητικών δοκιμιών αλλά συγκεκριμένων ενεργειών.
- Τουλάχιστον κατά την παρελθούσα, πρώτη, τετραετία της νέας (Ρεπουμπλικανικής) Κυβερνήσεως, δεν υπήρξαν ενέργειες που να πιστοποιούν αυτήν την (τόσον διακαώς αναμενομένη υπό του Σερβικού και Σλαβομακεδονικού Στοιχείου) αλλαγή πλεύσεως.
- Αντιθέτως, οι μέχρι τούδε ενδείξεις από τα πεπραγμένα της Κυβερνήσεως Μπους νεωτ., ήδη κατά την πρώτη τετραετία, άλλα δηλούν. Συγκεκριμένα, και ασχέτως των επισήμων αμερικανικών (και ευρωπαϊκών) ισχυρισμών, αλλά και των ημετέρων ευσεβών πόθων, γεγονός είναι ότι:
  - i) Το 2001, δια της Συμφωνίας της Οχρίδας, επιτευχθείσης κατόπιν ευθείας αμερικανικής παρεμβάσεως (υποστηρικθείσης όμως και από την ΕΕ, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδος), απετράπη ένα καιρίο στρατιωτικό πλήγμα των Δυνάμεων Ασφαλείας της νομίμου Κυβερνήσεως των Σκοπίων εναντίον του ΝΛΑ, ήτοι του, δραστηριοποιηθέντος στην χώρα, κλάδου του Κ.Λ.Α (UCK) και επετεύχθη, κυριολεκτικώς την τελευταία στιγμή, η διάσωση της οργανώσεως και των αρχηγών και στελεχών της και, εν συνεχεία, η νομιμοποίησή τους ως βασικών δρώντων του πολιτικού συστήματος της χώρας. Ο τρόπος που συνέβησαν τα ανωτέρω ήταν ανάλογος της κρίσιμης εκείνης προσωπικής παρεμβάσεως Χόλμπρουκ, τον Οκτώβριο του 1998, στο Κοσσυφοπέδιο, που απέτρεψε την, επί θύραις τότε, στρατιωτική συντριβή του ΚΛΑ / UCK και την οριστική επικράτηση της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως του Βελιγραδίου).

- ii) **Με το έξωθεν επιβληθέν νομοθέτημα περί αναδιατάξεως του Αυτοδιοικητικού Χάρτη της ΠΓΔΜ** (για την τελική επιβολή του οποίου και, άρα, τον τορπιλλισμό του σχετικού δημοψηφίσματος τόσο έντονο και κατεπείγον ενδιαφέρον επέδειξαν οι ΗΠΑ) **ετέθησαν οι προϋποθέσεις για την διάλυση της FYROM.**
Διότι, στην πραγματικότητα, το νομοθέτημα – το οποίο, ειρήσθω εν παρόδω, εκπλήσσει τον ιστορικό εμπειρογνώμονα, λόγω δραματικής ομοιότητας με την έξωθεν διαταχθείσα δημιουργία πολιτικώς συγκροτημένων **Τ/Κ θυλάκων** στην **Κύπρο** το 1964 – **όχι μόνον δεν σταθεροποιεί το Κράτος των Σκοπίων, ως υποτίθεται ότι αποσκοπεί, αλλά, απ’εναντίας, αποτελεί το πρώτο βήμα προς την επερχόμενη διάλυση της ΠΓΔΜ²**
- iii) Επομένως, επί τη βάσει των ανωτέρω, η ΠΓΔΜ, μακράν του να σταθεροποιείται, καθίσταται, πλέον, και επισήμως «**κράτος υπό χρονικήν προθεσμίαν**» (Καθηγητής Νικ. Σταύρου).

δ) Ούτως ή άλλως, το 2005 θα διευκρινισθούν όλες οι πραγματικές προθέσεις των ιδυόντων της πολιτικής των ΗΠΑ. Και αυτό θα καταστεί εμφανές:

δ.1.) Από τον τρόπο με τον οποίο η Ουάσιγκτον θα χειρισθεί το **Ζήτημα του Κοσσυφοπεδίου, η ανεξαρτητοποίηση** του οποίου αποτελεί **κοινό μυστικό** πλέον, μεταξύ των Αμερικανών και λοιπών Δυτικών αναλυτών, διαμορφωτών κοινής γνώμης αλλά και υπηρεσιακών παραγόντων, οσάκις αυτοί ομιλούν με σχετική άνεση στο πλαίσιο κλειστών σεμιναρίων διαφόρων ινστιτούτων. Τότε θα φανεί, συγκεκριμένα:

- i) **Εάν** θα προκρίνουν την **μόνη ρεαλιστική οδό**: εκείνη της εδαφικής **διαίρεσεως** της επαρχίας, με δημιουργία **Καντονίων επί εθνολογικής βάσεως** και είτε **απόδοση του Σερβικού Καντονίου στην Δημοκρατία της Σερβίας** είτε, τουλάχιστον, **αναγνώριση καθεστώτος ευρυτάτης αυτονομίας στο Σερβικό Καντόνι**, εντός ενός ανεξαρτήτου Κοσσυφοπεδίου, **με ισχυρές βεβαίως διεθνείς εγγυήσεις.**
- ii) **Εάν**, αντιθέτως, η Ρεπουμπλικανική Κυβέρνηση θα **εμμείνει** στα ανιστόρητα **ιδεολογήματα** των Δημοκρατικών περί «**πολυπολιτισμικής / πολυεθνοτικής δημοκρατίας**», οπότε ήδη

² Σ.Σ.: Επ’ αυτού ήταν απολύτως ορθή η προ ημερών ασκηθείσα κριτική στην τακτική των ΗΠΑ, εκ μέρους του Ευρωβουλευτού κ. **Αντ. Σαμαρά.**

θεωρείται **βεβαία**, ακόμη και από τους σοβαρούς Αμερικανούς αναλυτές, **η μαζική έξοδος του εναπομείναντος σερβικού / χριστιανικού στοιχείου** της περιοχής και άρα, η ολοκλήρωση της **εθνοκάθαρσης**, η οποία ξεκίνησε το 1999, υπό την σκέπη των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, με την μαζική εκδίωξη από τους Αλβανούς περίπου διακοσίων χιλιάδων Σέρβων (αλλά και Αθιγγάνων / Ρώμα, Ιουδαίων, Τουρκομωαμεθανών, Βλάχων και λοιπών μη Αλβανών) από το Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια.

δ.2.) Από την στάση των ΗΠΑ έναντι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Σερβίας και Μαυροβουνίου:

- i) Εάν δηλαδή, θα προκριθεί η οδός της **αναγνώρισεως του οφειλομένου γεωπολιτικού ρόλου** στο διάδοχο κράτος της παλαιάς Γιουγκοσλαβίας και, κατ' ακολουθίαν, της **ενσωματώσεώς του στις Ευρω-Ατλαντικές Δομές Ασφαλείας**.
- ii) Εάν, αντιθέτως, θα συνεχισθεί η πολιτική του περαιτέρω **εδαφικού ακρωτηριασμού** και της συνεπακόλουθης **γεωπολιτικής περιθωριοποιήσεως** του εν λόγω περιφερειακού δρώντος.

δ.3.) Από τον χειρισμό, κατ' αντιστοιχίαν, του Ζητήματος της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, δοθέντος ότι: 1^{ον}), λήγει εντός του επομένου έτους η ισχύς της Συμφωνίας του Νταϊΰτον και, 2^{ον}) τα αποτελέσματα της έξωθεν επεμβάσεως είναι, και εδώ, κατά κοινήν ομολογία, πλέον, των ιδίων των Δυτικών αναλυτών, οικτρά: Το «*nation building*», η οικοδόμηση «πολυπολιτισμικής και πολυεθνικής**» Βοσνίας παρέμεινε, βεβαίως, απραγματοποίητη ευχή διαφόρων αναλυτών και παραγόντων των αμερικανικών, γερμανικών και λοιπών δυτικών οργανισμών, γραφειοκρατιών, Ινστιτούτων και κάποιων «Μη Κυβερνητικών» Οργανώσεων» όπως και ΜΜΕ, ενώ η **απτή πραγματικότητα** παρουσιάζει τρεις, δεινώς και ακατασιγάστως, αλληλομισούμενους λαούς, η **αλληλοσφαγή** των οποίων **άμα τη αποχωρήσει της Διεθνούς Δυνάμεως** προεξοφλείται από όλους τους ειδήμονες. Επί του Ζητήματος, λοιπόν, της Βοσνίας θα κληθούν επίσης να εξετασθούν οι Αμερικανοί (όπως άλλωστε και οι Ευρωπαίοι) **ιθύνοντες** και να αποδείξουν **απτώς** τις προθέσεις τους:**

- i) Εάν **επιτραπεί τώρα**, έστω και με ασύγγνωστη καθυστέρηση μιας 12ετίας και μετά από ποταμούς αίματος, η **μόνη λύση** που αρμοζε και αρμόζει στον **πολιτικό ρεαλισμό** αλλά και

τον στοιχειώδη, αληθή και όχι κίβδηλο, ανθρωπισμό³: Και αυτή δεν είναι παρά η αναγνώριση, επιτέλους, του αυτοδήλου γεγονότος ότι ουδείς αμερικανός ή ευρωπαίος γραφειοκράτης ή διανοούμενος της Εσπερίας δύναται, ούτε δικαιούται, να υποχρεώσει ανθρώπους να «ζήσουν μαζί», εάν αυτοί δεν το επιθυμούν, μόνον και μόνον για να ικανοποιήσει τις ιδεοληπτικές εμμονές του. Επομένως, η επίσημη διάλυση του τύποις μόνον υφισταμένου συνταγματικού και διεθνοδικαιϊκού εκτρώματος της «**Δημοκρατίας της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης**» και η ίδρυση, στην θέση της, δύο ή τριών αυτοκυβερνωμένων κρατών, τα οποία είτε θα αποτελέσουν ανεξάρτητες οντότητες είτε, όπερ και σοφώτερον, θα ενταχθούν ως **Αυτόνομα Καντόνια στις Δημοκρατίες της Κροατίας και της Σερβίας** - και, πάντως, σε κάθε περίπτωση θα ενσωματωθούν στις **Διεθνείς και Ευρω-Ατλαντικές Δομές Ασφαλείας**.

ii) Η, αντιθέτως, εάν θα επιμείνουν οι ΗΠΑ στην μεθοδικώς εφαρμοσθείσα επί μία δεκαετία πολιτική τους, της χρησιμοποίησης του πολιτικού ισλάμ, στον γεωπολιτικώς κρίσιμο χώρο της Δυτικής και Μέσης Βαλκανικής - πάντοτε με τον ίδιο διττό στρατηγικό στόχο, δηλαδή:

- Την διασφάλιση του Γεωστρατηγικού Άξονος (και της Ενεργειακής Οδού) Ευξείνου - Αδριατικής (τόσο την μείζονα σημασία του άξονος αυτού όσο και την κομβική θέση της περιοχής των Σκοπίων στο μέσον του γεω-οικονομικού άξονος Ρότερνταμ - Πορτ Σάϊντ⁴
- Την γεωστρατηγική απομόνωση και «Προληπτική Ανάσχεση» της δυνητικής επεκτάσεως της επιρροής παντός επιδόξου στρατηγικού ανταγωνιστού της Παγκοσμίου Δυνάμεως των ΗΠΑ κατά τον 21^ο αι. - είτε αυτός είναι η μετασοβιετική Ρωσία, είτε ένας ολοκληρωμένος Ευρωπαϊκός Πόλος Διεθνούς Ισχύος που θα επεδίωκε να χειραφετηθεί στρατηγικώς και διεθνοπολιτικώς από την αμερικανική ηγεμονία.

³ Σ.Σ.: Η εφαρμογή της οποίας, δυστυχώς, σθεναρώς εμποδίσθηκε, τη υπαιτιότητα του Departement of State των ΗΠΑ και της ΕΕ, και απετράπη προ δωδεκαετίας - παρά την επελθούσα, εν έτει 1992, συμφωνία μεταξύ των τότε Προέδρων της Κροατίας και της Σερβίας.

⁴ Σ.Σ.: βλ. σχετ. Ι. Θ. Μάζης, *Γεωπολιτική: Η Θεωρία και η Πράξη*, ΕΛΙΑΜΕΠ/Παπαζήσης, Αθήνα 2002.

Πάντως, πρέπει να υπογραμμισθεί, εν αναμονή των εξελίξεων του 2005, ότι:

Τόσον η εκ μέρους της αμερικανικής κυβερνήσεως καταβαλλόμενη συστηματική και έντονη προσπάθεια χρησιμοποίησεως της Τουρκίας ως:

i) μοχλού γεωστρατηγικής απομονώσεως αλλά και έσωθεν υπονομεύσεως του υπό διαμόρφωσιν Ευρωπαϊκού Πόλου Ισχύος - με ii) παράλληλη ανάδειξη και ολόπλευρη στήριξη ενός ρόλου Περιφερειακής Δυνάμεως για το Κράτος-Φύλακα των Στενών - όσον και οι μέχρι τούδε ενδείξεις σε σχέση προς τα προαναφερθέντα εκκρεμή ζητήματα της Δυτικής Βαλκανικής, συνηγορούν δυστυχώς υπέρ της υποθέσεως ότι και η Κυβέρνηση Μπους, παρ' όλην μάλιστα την «αντι-ισλαμιστική» ρητορεία και «σταυροφορία» της, κινείται προς την κατεύθυνση της στρατηγικής αξιοποίησεως του πολιτικού ριζοσπαστικού ισλάμ αλλά και του αλβανικού αλυτρωτικού αναθεωρητισμού.

B. Η στάση της Ελλάδος.

Προκειμένου να δοθεί η ορθότερη και πληρέστερη δυνατή απάντηση στο κρίσιμο ερώτημα περί της ενδεδειγμένης Ελληνικής στάσεως, εφεξής, οφείλουν απαραίτητως να σταθμισθούν τα εξής δεδομένα:

1. Οι έχοντες καλή γνώση της διπλωματικής ιστορίας και πρακτικής καθώς και των γεωπολιτικών και γεωπολιτισμικών δεδομένων και συσχετισμών αντιλαμβάνονται ότι:

α) Βραχυπροθέσμως και μεσοπροθέσμως, η απειλή κατά της Εθνικής Ασφαλείας της Ελλάδος προέρχεται όχι εκ Σκοπίων αλλά:

- ο **εξ Ανατολών** μεν, από την πλευρά του **τουρκικού αναθεωρητισμού**
- ο **από Βορρά** δε, από την πλευρά του **αλβανικού αλυτρωτικού αναθεωρητισμού**

β) Στην παρούσα συγκυρία ουδόλως συμφέρει την χώρα μας η όξυνση των σχέσεων με την γειτονική ΠΓΔΜ, καθ' ην στιγμήν όχι μόνον η τουρκική αδιαλλαξία παραμένει η κυρία απειλή κατά της Εθνικής Ασφαλείας και ο τουρκικός αναθεωρητισμός εκδηλώνεται σε όλα τα μέτωπα, αλλά, επιπροσθέτως, επίκειται και το κρίσιμο - για την μητροπολιτική Ελλάδα και την Κυπριακή Δημοκρατία - ορόσημο της 17^{ης} Δεκεμβρίου.

γ) Μακροπροθέσμως, η ύπαρξη ενός κράτους με το όνομα «Μακεδονία» στα βόρεια σύνορά μας δύναται να προξενήσει

σοβαρές επιπλοκές στην διεθνή θέση και στην Εθνική Ασφάλεια της χώρας μας. Συνεπώς, δεν μπορεί παρά να αποκλείεται εσαεί η εκ μέρους της Ελλάδος αναγνώριση μιας «Δημοκρατίας της Μακεδονίας», ακόμη και εάν σύμπας ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών είχε προβεί σε αναγνώριση της FYROM ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας».

2. Συνεπώς, η στάση της Ελλάδος έναντι των Σκοπίων οφείλει να διέπεται από ψυχραιμία, νηφαλιότητα και αποφασιστικότητα, κατά τις ήδη χαραχθείσες, άλλωστε, βασικές κατευθύνσεις του κ. Πρωθυπουργού και του κ. Υπουργού Εξωτερικών, ευθύς ως ανέκυψε η παρούσα φάση του ζητήματος.
3. Άρα, οι ιθύνοντες της Εθνικής Ασφαλείας και της Εξωτερικής Πολιτικής της χώρας μας οφείλουν (και προκρίπτει πως το πράττουν), στην παρούσα χρονική φάση, να αποφύγουν να παγιδευθούν σε αυτό που θα μπορούσε να ονομασθεί, καιτοι άκομψα, «επανασκοπιανοποίηση» της Εξωτερικής μας Πολιτικής. Πολλώ δε μάλλον εφόσον το όποιο πρόβλημα για την Εθνική μας Ασφάλεια δεν προέρχεται, βραχυπροθέσμως/μεσοπροθέσμως τουλάχιστον, από τη FYROM. Η πολιτική ελίτ και ο πληθυσμός της FYROM διαπιστώνει καθημερινά, με γεωμετρικώς αυξανόμενο βαθμό, τα δεινά για την ασφάλειά τους, γεωπολιτικά και γεωπολιτισμικά, αποτελέσματα της στρατιωτικής επεμβάσεως των ΗΠΑ και των Συμμάχων τους στην ευρύτερη περιοχή, διάγει δε τρομοκρατημένος, υπό την Δαμόκλειο σπάθη του αλβανικού αλυτρωτισμού ο οποίος εντός μικρού χρονικού διαστήματος υπάρχει κίνδυνος να εκφύγει παντός ελέγχου.
4. Επομένως, προς την πλευρά των Σκοπίων ουδέν άλλο χρειάζεται πέραν της λακωνικής, πλην απολύτως σαφούς δηλώσεως του κ. Πρωθυπουργού, διατυπωθείσας κατά την Πρόσφατη Συνδιάσκεψη της ΕΕ, ότι δηλ. εάν οι ιθύνοντες της γείτονος χώρας επιθυμούν όντως να ενταχθούν κάποτε στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, οφείλουν, προηγουμένως, να έχουν έλθει σε συνεννόηση με την Ελλάδα για το ζήτημα της κρατικής ονομασίας τους (η οποία οφείλει να είναι «κοινώς αποδεκτή», κατά την πρωθυπουργική δήλωση). Πέραν αυτής της σαφούς και μονοσήμαντης τοποθετήσεως του Κ. Καραμανλή, ουδεμία άλλη ενέργεια ούτε και σπατάλη πολυτίμου διπλωματικού κεφαλαίου χρειάζεται, ενώ βαδίζουμε προς κρίσιμες αναμετρήσεις σε άλλα μέτωπα.
5. Τούτο ισχύει ιδιαίτερος για ενδεχόμενη προσφυγή της Ελλάδος σε τρίτους, επιδιαιτητές. Η απώτερη και πρόσφατη εμπειρία (βλ. Σχέδιο Ανάν - Χάνεϋ-Γουέστον) καταδεικνύει το αντιπαραγωγικό, έως και επισφαλές, αντιστοιχών ενεργειών. Τίποτε δεν εξασφαλίζει ότι ο εκπρό-

σωπος του άλφα ή του βήτα διεθνούς οργανισμού θα είναι «έντιμος δι-αμεσολαβητής», κατά την βισμαρκιανή ρήση.

6. Η στερουμένη διπλωματικής «κομψότητας» ενέργεια του αμερικανικού Department of State οφείλει να λειτουργήσει ως καταλύτης προς την κατεύθυνση κριτικής, αυστηρής και εις βάθος επανεξέτασης, εκ μέρους των ιθυνόντων, τόσο της βαλκανικής και της όλης εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδος όσον και, ευρύτερα, των εθνικών σκοπών και της κυρίαρχης ιδεολογίας αυτού του εθνικού κοινωνικού σχηματισμού που ακούει στο όνομα Ελλάς.
7. Ως προς την **βαλκανική πολιτική** μας, χρήσιμο και σκόπιμο είναι να παρατηρηθούν τα εξής:

α) Επί μια δεκαετία, η Ελλάς απεστασιοποιήθη της ασκήσεως βαλκανικής πολιτικής σύμφωνης με την περί «raison d'État» παραδοσιακή αντίληψη και τις ιστορικές σταθερές της ελληνικής Διπλωματίας, ανεχομένη, εν πολλοίς, τις επιλογές της Διοικήσεως Κλίντον-Ωλμπράϊτ-Χόλμπρουκ.

Η τελευταία απόπειρα της Ελλάδος να ασκήσει βαλκανική πολιτική κατά μήκος της παραδοσιακής διπλωματικής γραμμής της εντοπίζεται στην σύγκληση της **Διασκέψεως της Βουλιαγμένης**, το 1993, προκειμένου να πεισθεί ο Πρόεδρος της Σερβικής Δημοκρατίας της Βοσνίας **Ράντοβαν Κάραντζιτς** να αποδεχθεί το **Σχέδιο Βανς-Οουεν** για την «ομοσπονδιοποίηση» της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Έκτοτε, και με εξόχως θεαματικό τρόπο από τα **μέσα της δεκαετίας του '90** και εξής, η Αθήνα **μετέβαλε άρδην την πάγια διπλωματική πορεία ενός αιώνας** σχεδόν, την οποία είχαν ακολουθήσει, σε διαφορετικές εποχές, τόσο διάφορες μεταξύ τους Κυβερνήσεις όπως εκείνες των **Ελ. Βενιζέλου, Ανδ. Μιχαλακοπούλου, Ιω. Μεταξά, Σοφ. Βενιζέλου, Αλ. Παπάγου, Κων. Καραμανλή** και, εν τινι μέτρω, **Κων. Μητσοτάκη**. Έτσι, στο δεύτερο ήμισυ της δεκαετίας του '90, η **τότε πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Εξωτερικών** - η οποία και μπορεί να λεχθεί ότι είχε, εν ευρεία εκτάσει, το γενικό πρόσταγμα στα ζητήματα της Εξωτερικής Πολιτικής-**συνήνεσε στην αναδιάταξη του χάρτη της ΝΑ. Ευρώπης**, και επί των ημερών της η **Ελλάς αναθεώρησε την στάση της Αθήνας έναντι της σπουδαιότητας για την σταθερότητα και ασφάλεια της περιοχής Μέσης Περιφερειακής Δύναμης της Σερβίας** αλλά και ποικιλοτρόπως **συνέβαλε** - πολιτικοδιπλωματικώς, στρατιωτικώς (λογιστική υποστήριξη) και σε επίπεδο ψυχολογικών επιχειρήσεων - στην επιδιωχθείσα εκ μέρους των ΗΠΑ και των Συμμάχων τους **ακύρωση της διαστάσεως της Περιφερειακής Δυνάμεως της τελευταίας**.

β) Κρίνουμε όμως πλέον ότι η κατάσταση είναι πειστική προς τον επανασχεδιασμό της ελληνικής βαλκανικής πολιτικής κεντρικοί άξονες της οποίας οφείλουν να είναι:

- Η εκ νέου οικοδόμηση της απωλεσθείσης Ειδικής Στρατηγικής Σχέσεως με την Σερβία, η ταχεία ένταξη της οποίας στις Διεθνείς και Ευρω-Ατλαντικές Δομές Ασφαλείας οφείλει να υποστηριχθεί σθεναρώς από Ελληνικής πλευράς, παραλλήλως προς την επιδειχθησομένη επαγρύπνηση και καταβληθησομένη προσπάθεια – και προς την πλευρά των ΗΠΑ αλλά και των Ευρωπαίων Εταίρων και Συμμάχων – με στόχο την αποσόβηση περαιτέρω εδαφικού ακρωτηριασμού και γεωπολιτικού εκμηδενισμού αυτού του στρατηγικώς θετικού για τη χώρα γεωπολιτικού δρώντος: της Σερβίας-Μαυροβουνίου.
  - Ο απευθείας, μέσω διμερούς διαπραγματεύσεως άνευ «διαμεσολαβητών», προσεταιρισμός της ΠΓΔΜ, επί τη βάσει της αποδοχής μιας «σύνθετης» κρατικής ονομασίας και στα πλαίσια της επιτεύξεως του μείζονος στρατηγικού σκοπού, της συγκροτήσεως ενός μετώπου διττής ανασχέσεως: αφενός, του αλβανικού αναθεωρητισμού / αλυτρωτισμού και, αφετέρου, της δυναμικής του βαλκανικού ισλαμιστικού επαναστατικού άξονος.
  - Λεπτοί χειρισμοί θα απαιτηθούν έναντι της Βουλγαρίας, ούτως ώστε να κατευθυνθεί ο, επί Εποχής Ζιφκωφ θεωρηθείς ως εκλείψας, αλλ' εν τω μεταξύ ήδη φανερά εκδηλούμενος, σε κρίσιμες εστίες των κέντρων παραγωγής πολιτικής και των Ιδεολογικών Μηχανισμών του Κράτους, **βουλγαρικός αναθεωρητισμός**.
  - Σημειωτέον ότι ο τελευταίος αναμένεται να **ενισχυθεί** έτι περαιτέρω από τις εξελίξεις στο μέτωπο των **Σκοπίων**, ο ορθόδοξος χριστιανικός σλαβικός πληθυσμός των οποίων, εάν αντιμετωπίσει πρόβλημα **φυσικής επιβιώσεως**, ανάλογον εκείνου που αντιμετώπισαν οι Σέρβοι του Κοσσυφοπεδίου – και εφόσον η Ελλάδα εξακολουθήσει να είναι απούσα ως ισχυρός και αξιόπιστος περιφερειακός γεωστρατηγικός δρών –, θα αναζητήσει, κατ'ανάγκην, ύστατο γεωστρατηγικό και πολιτικοψυχολογικό έρεισμα στην Βουλγαρία.
8. Το μείζον πρόβλημα είναι η σχέση μας προς τις ΗΠΑ. Οι ιθύνοντες της Ελληνικής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας οφείλουν να προβληματισθούν επί του πολύ πιθανού ενδεχομένου να ευρισκόμεθα ενώπιον μιας επαναξιολογήσεως, από πλευράς των Αμερικανών, του ρόλου και της θέσεως ενός εκάστου εκ των παραδοσιακών συμμάχων τους στο νέο, μεταψυχροπολεμικό, διεθνές σύστημα.

Η επαναξιολόγηση αυτή δεν προέκυψε βεβαίως αιφνιδίως μόλις τώρα, αλλά συντελείται ήδη από πολλών ετών, είτε το αντελήφθησαν οι ιθύνουσες ομάδες του ελληνικού εθνικοκοινωνικού σχηματισμού είτε όχι.

Εν προκειμένω, οφείλουν να επισημανθούν τα εξής πικρά μεν, πλην αληθή:

α) Μέγα μέρος των ελλήνων πολιτικών αναλυτών αλλά και της ακαδημαϊκής ελίτ, των ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους και των ΜΜΕ έδειξε, όλα τα προηγούμενα χρόνια, να συνεχίζει να αντιλαμβάνεται την θέση της χώρας στο περιφερειακό και διεθνές γεωπολιτικό περιβάλλον αλλά και την θέση της Παγκοσμίου Δυνάμεως έναντι ημών ωσάν να ίσχυαν ακόμη οι βεβαιότητες του Ψυχρού Πολέμου. Η στάση τους, καθ' όλην την διάρκεια της πρώτης μεταψυχροπολεμικής 15ετίας, κατέδειξε ότι δεν έχει καταστεί αντιληπτό το τί εσήμαιναν - σε όλη τους την έκταση, το περιεχόμενο και τις συνέπειες - ούτε η σοβαρή ποιοτική αλλαγή του διεθνούς συστήματος ούτε η ανάδειξη νέων προνομιακών βασικών συμμάχων της Παγκοσμίου Δυνάμεως στην περιοχή (σχετικό Υπ. Υπόμνημα 17, υπό Ι.Θ. Μάζη).

β) Είναι χαρακτηριστικό ότι οι βασικοί συντελεστές των ελληνικών κέντρων πολιτικής αναλύσεως και ακαδημαϊκών ελίτ επέμεναν, κατά τις διεθνείς παρεμβάσεις και παρουσίες τους - κι ακόμη επιμένουν αρκετοί - στην διαρκή επανάληψη του γνωστού φραστικού σχήματος «*Η Ελλάδα, μόνη χώρα μέλος του ΝΑΤΟ και της ΕΕ στην περιοχή...*», αδυνατώντας, πρώτον, να **συλλάβουν, δεύτερον, να **αναλύσουν** και, τρίτον, να **αντιμετωπίσουν** το πρόδηλον:**

- **Ότι, επί παραδείγματι, η Βουλγαρία σήμερα, εντός του μεταδιπολικού διεθνούς συστήματος, ενδέχεται να κατέχει, στα όμματα των ΗΠΑ, τόσον από γεωστρατηγικής όσον και από πολιτικοψυχολογικής απόψεως, την θέση που κατείχε η Ελλάδα το 1949 (βλ. Υπηρεσιακό Υπόμνημα 17, Ι. Θ. Μάζη) - για τους ίδιους λόγους που η Πολωνία σήμερα μοιάζει να κατέχει για τις ΗΠΑ, τόσον γεωστρατηγικώς όσον και πολιτικοψυχολογικώς, την θέση την οποία κατείχε το 1949 η «Δυτική» Γερμανία (ΟΔΓ).**
- **Ή ότι, π.χ., ο αλβανικός αλυτρωτισμός σήμερα, πυροδοτούμενος μάλιστα όχι κατ' ανάγκην από το μητροπολιτικό κέντρο αλλά από την Διασπορά (Κόσσοβο, Τέτοβο, Αμερικανική Αλβανική Ομογένεια), επιδιώκει να αναδειχθεί (και ήδη ανεδείχθη την παρελθούσα δεκαετία) σε όχημα της Παγκοσμίου Δυνάμεως προς γεωπολιτική αναδιάταξη της Βαλκανικής και διαχείριση της κληρονομιάς του Ανατολικού Ζητήματος (που δεν εννοεί να κλείσει!) - όπως, άλλωστε, ο Ελληνικός Αλυτρωτισμός, προ εκατό μόλις ετών, πυροδοτούμενος επίσης, όχι κυρίως από το μητροπολιτικό κέντρο αλλά, από τους «ετερόχθονες» και τις «Εθνικές Εταιρείες», ανεδείχθη σε όχημα της τότε ηγεμονευούσης Δυνάμεως, επίσης προς γεωστρατηγική αναδιάταξη της ευρύτερης οσμανικής περιοχής.**

γ) Ακόμη πιο κραυγαλέο παράδειγμα ατυχούς διεθνοπολιτικής προσεγγίσεως απετέλεσε η επί μία δεκαπενταετία μονοτόνως επαναλαμβανομένη διακήρυξη περί της ανάγκης **μη αλλαγής των συνόρων στα Βαλκάνια**, και τούτο την ώρα ακριβώς που **«αλλαγή συνόρων γίνεται συστηματικώς»** (Νικ. Σταύρου):

- **Διαλύθηκε η πάλαι ποτέ ΟΣΔ της Γιουγκοσλαβίας**
- **Ακρωτηριάσθηκε εδαφικώς η (διάδοχος της προηγούμενης) ΟΔ της Γιουγκοσλαβίας (δηλ., πλέον, η ίδια η Δημοκρατία της Σερβίας) διά της de facto αποσχίσεως της επαρχίας του Κοσσυφοπεδίου και των Μετοχιών - η de jure ανεξαρτητοποίηση της οποίας είναι πλέον ζήτημα χρόνου, ως ελέχθη, και πάντως αναμένεται εντός του 2005 - ενώ δοκιμάζεται περαιτέρω η συνοχή του συνομοσπονδιακού κράτους με την επαπειλούμενη απόσχιση του Μαυροβουνίου.**
- **Απειλείται ευθέως η εδαφική ακεραιότητα της ΠΓΔΜ.** Είναι εύγλωττη, όσο και ανησυχητική, η παραίτηση του Πρωθυπουργού κ. Χ. Κοστώφ (17/11/04) και η καταγγελία του εναντίον του αλβανού Αλί Αχμέτι, ηγέτου του αλβανικού κόμματος DUI, το οποίο συμμετείχε στο κυβερνητικό σχήμα. Όπως εύγλωττες, όσο και ανησυχητικές είναι και οι εξελίξεις στην γείτονα FYROM λόγω του αναβρασμού που επικρατεί στο αλβανικό στοιχείο, το οποίο αναμένει την άμεση υλοποίηση της νέας Διοικητικής Διαίρεσης της χώρας η οποία και κλίνει σαφώς υπέρ των αλβανικών συμφερόντων, όπως άλλωστε προέβλεπε η Συμφωνία της Οχρίδας και η οποία ισχύει πλέον, λόγω της αποτυχίας του Δημοψηφίσματος της περασμένης Κυριακής. (Αποτυχία, στην οποία συνέβαλε, τελικώς, η αναγνώριση της FYROM ως «Μακεδονία» από πλευράς της Ουάσιγκτον, λόγω του εφησυχασμού που ενέπνευσε στο σλαβικό στοιχείο το οποίο δεν προσήλθε τελικώς στις κάλπες, με αποτέλεσμα την ακύρωση του Δημοψηφίσματος και την επικύρωση της Νέας Διοικητικής Διαίρεσεως της χώρας υπέρ του εθνοτικώς αλβανικού στοιχείου).

9. Επί τη βάσει των ανωτέρω εκτεθέντων δεδομένων και συλλογισμών, οι ιθύνοντες της Ελληνικής Πολιτικής (Πολιτική Ηγεσία και πολιτική ελίτ στο σύνολό της, παραγωγοί και διαμορφωτές πολιτικής, διπλωμάτες, δεξαμενές σκέψεως, στρατηγικοί αναλυτές) οφείλουν απαραίτητως:

α) Να προβούν σε ρεαλιστική ανάγνωση του διεθνούς γεωπολιτικού περιβάλλοντος, απηλλαγμένοι από κανονιστικές/διεθνοιστικές ιδεοληψίες και ιδιότυπα «φετίχ», όπως π.χ. εκείνο του «απαραβιάστου των συνόρων». Φυσικά και είναι ευκταία η σταθερότητα, αλλά η δια-

σφάλισή της προϋποθέτει **εγγενείς συνεκτικές δυνάμεις** εντός των διαφόρων εθνικοκοινωνικών σχηματισμών. Όταν αυτές δεν υφίστανται, ή εξασθενήσουν, τίποτε δεν μπορεί να την εγγυηθεί στην πράξη επί μακρόν.

β) Να αναλύσουν το τι σημαίνει για τα Ελληνικά Εθνικά Συμφέροντα η επιλογή, εκ μέρους της Παγκοσμίου Δυνάμεως (ΗΠΑ), της Τουρκίας ως i) Περιφερειακής Δυνάμεως, αφ' ενός, αλλά και ως ii) ενός εκ των δύο μοχλών γεωστρατηγικής ανασχέσεως του δυνητικού Ευρωπαϊκού Πόλου Διεθνούς Ισχύος (ο άλλος είναι το Ηνωμένο Βασίλειο).

γ) Να διερευνήσουν, αναλύσουν και αποτιμήσουν, σε όλες τις ορατές και απώτερες συνέπειές του, το προαναφερθέν γεγονός, ότι, από την αμερικανική οπτική γωνία, στο σημερινό, μεταψυχροπολεμικό, διεθνές περιβάλλον, η Βουλγαρία ενδέχεται να κατέχει - στρατηγικώς και σημειολογικώς - την θέση την οποία κατείχε, επί εποχής Ψυχρού Πολέμου, η Ελλάδα.

δ) Να εστιάσουν ιδιαιτέρως και με περισσή περίσκεψη στο γεγονός ότι την θέση αυτή διεκδικεί πεισιμόνως η Αλβανία (ακριβέστερα: ο διαμορφούμενος Ενιαίος εθνικο-γεωγραφικός Αλβανικός Χώρος) και να διερευνήσουν, αναλύσουν και αποτιμήσουν επισταμένως και εις βάθος το τι μπορεί να σημαίνει αυτό - εξεταζόμενο πάντοτε σε συνάρτηση με την μείζονα απειλή για την Εθνική μας Ασφάλεια, την οποία θα αποτελέσει ο αλβανικός αλυτρωτισμός σε μία προοπτική 30ετίας.

Εν προκειμένω, πρέπει ευθαρσώς να λεχθεί ότι το προαναφερθέν ενδεχόμενο δεν φαίνεται να ανησυχεί τους έλληνες πολιτικούς αναλυτές, ακόμη λιγώτερο δε τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους (;) ή την κοινωνία, εν γένει. Αντιθέτως, η συνέχιση της κατασκευής, εκ του μη όντος, μιας συμπαγούς εθνοπολιτισμικής μειονότητας εντός της εθνικής επικράτειας - εμφορούμενης μάλιστα από εξόχως ανεπτυγμένη εθνική αυτοσυνειδησία και αλυτρωτική εθνικιστική ιδεολογία - εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται με αδιαφορία και πάντοτε εντός του (απαγορευτικού για κάθε επί της ουσίας συζήτηση) πλαισίου της «*political correctness*» (η οποία σημειωτέον στην νεοελληνική εκδοχή της είναι «βασικότερη» της αντίστοιχης αμερικανικής). Έτσι - σε μία περίοδο κατά την οποία χώρες παραδοσιακώς θεωρούμενες ως λαμπρά υποδείγματα ανοχής και ιδιαιτέρως επιρρεπείς σε τολμηρούς κοινωνικούς πειραματισμούς **αισθάνονται υποχρεωμένες, εκ των πραγμάτων, να αναθεωρήσουν ριζικώς την φιλοσοφία και πολιτική τους (χαρακτηριστικό παράδειγμα η Ολλανδία) - αντιθέτως, στην Ελλάδα ο σχετικός δημόσιος διάλογος, στο ελάχιστο μέτρο που διεξάγεται, εξαντλείται στην μυωπική θέαση των **ευκαιριακών κερδών** για ορισμένους, από την εκμετάλλευση φθηνής και ανασφάλιστης εργασί-**

ας, ή στην πρόσκαιρη μόνον ανακούφιση των ασφαλιστικών ταμείων (όπως έδειξε η ευρωπαϊκή εμπειρία).

Πρέπει συντόμως να προβληματισθούμε σοβαρά όχι μόνον για το ευρύτερο κοινωνικό κόστος, αλλά πολύ περισσότερο για το κόστος στην Εθνική Ασφάλεια, το οποίο μπορεί να επιφέρει, σε μία προοπτική δεκαετιών και υπό ορισμένες γεωπολιτικές και διεθνοπολιτικές συνθήκες, η βεβιασμένη, και άνευ σαφούς και συγκροτημένου corpus κριτηρίων, ένταξη τρίτων, συμπαγών εθνοπολιτισμικών μορφωμάτων στον εθνικοκοινωνικό ιστό.

ε) Τέλος, προβάλλει αδήριτη η ανάγκη να ξαναθυμηθούν άπαντες το αυτονόητο, το οποίο παραδόξως εν Ελλάδι συχνά λησμονείται: **Ότι η προστασία της Εθνικής Ασφαλείας και Αμύνης της χώρας μας αποτελεί, εν τέλει, αποκλειστικό μέλημα της ίδιας - και ουδενός «εταίρου» ή «συμμάχου». Ας το έχουμε αυτό κατά νουν, δοθέντος ότι η μεστή πολιτικών συμβολισμών ενέργεια των ΗΠΑ απαιτεί βαθύτερη ανάλυση από αυτήν που χαρακτηρίζεται από κύκλους αναλυτών ως «πολιτικώς», ίσως, και «διπλωματικώς ορθή».**

Οι υποστηριζόμενες θέσεις στο παρόν κείμενο εκφράζουν και δεσμεύουν μόνον και αποκλειστικώς τους συντάκτες του.